

“חיתוך דיבור” בעקבות ת”פ 15-11-4480 מדינת ישראל נ’ טאטור

מבזק הארת פסיקה זה עוסק בהכרעת הדין בעניינה של דארין טאטור, שהואשמה בהסתה ל אלימות בהתאם לסעיף 144 ד לחוק העונשין, התשל”ז–1977, ובתמיכה בארגון טרור בהתאם לסעיפים 4(ב) ו-1(ז) לפקודה למניעת טרור, התש”ח–1948, בגין פרסומים באתרי האינטרנט פייסבוק ויוטיוב.

המדינה טענה בכתב האישום, כי טאטור פרסמה סרטון שבו נצפות פעולות אלימות, הכוללות בין היתר צילומי רעולי פנים מיידים אבנים ומשליכים בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון, תוך שטאטור מקריאה בשפה הערבית את שירה “תתנגדו בני עמי תתנגדו להם”. בנוסף, הואשמה טאטור בקריאות למעשי אלימות ולטרור ובדברי שבח למעשי אלימות, בכך שהעלתה בחשבון הפייסבוק שלה פרסום הקורא לתמיכה בג’יהאד האסלאמי, שהוכרז בישראל כארגון טרור; באמצעות פרסום תמונתה של אסרא עבד, מי שנחשדה כי בכוונתה לבצע פיגוע דקירה בתחנה המרכזית בעפולה; ובכך שלתמונת הפרופיל בחשבונה האישי לווה הכיתוב “אני השהיד הבא”.

טאטור טענה להגנתה כי פרסומיה מהווים שירי התקוממות לגיטימיים נגד הכובש הישראלי, ותמכה את טענותיה באמצעות חוות דעתו של ד”ר יונתן מנדל שכללה ביקורת מגוממת על תרגום השיר שערך שוטר ערבי מטעם התביעה, ועל מסקנות התביעה בהקשר זה. לטענת טאטור, בניגוד לתרגום שירה שצורף לכתב האישום, תרגומו של המומחה מטעמה משקף נאמנה את רוח הכתוב בפרסומים ואת הקשר כתיבתם. טאטור טענה להגנה מן הצדק מחמת אכיפה ברונית של המדינה כלפיה. בנוסף נטען כי האישום בגין תמיכה בארגון טרור נעדר את אישורו של היועץ המשפטי לממשלה, ולכן יש לבטלו.

בהכרעתה ערכה השופטת עדי במביליה-אינשטיין איזון בין הפגיעה בזכותה של הנאשמת לחופש הביטוי לבין מניעת מעשי טרור הפוגעים בביטחון הציבור ובביטחון המדינה, ובחנה את פרסומיה של טאטור בהתבסס על תרגומם לעברית כפי שהובאו בפניה.

תחילה קבעה השופטת כי לא קיימת בדין חובה לצרף את אישור היועץ המשפטי לממשלה לחומר החקירה או להגישו לבית המשפט, וכי טאטור לא עמדה בנטל לסתור את חזקת תקינות המינהל בהקשר זה.

עיקר הדיון נסוב סביב תרגום שירה של טאטור ובפרשות שיש לתן לו. באשר לתרגומי השיר שהובאו בפנייה, העדיפה השופטת את תרגומו של המומחה מטעם ההגנה, ד”ר מנדל, לאור ידיעתו את השפה בהקשר הרחב, ההיסטורי והתרבותי. עם זאת, השופטת דחתה את מסקנותיו הסופיות של ד”ר מנדל בנוגע למספר שורות מתוך השיר שהיו נתונות במחלוקת.

השופטת קבעה כי יש לשפוט את הסרטון שבו הוקרא השיר כמכלול ולא במנותק ממנו, ובהקשר זה נקבע שהסרטון מציג לכל אורכו פעולות של התקוממות אלימה,

ומכיל קריאה לביצוע מעשי טרור והתקוממות אלימה. לאחר שקלול האווירה הציבורית בעת הפרסום, מקום הפרסומים, המדיום שבו נעשו, היקפם והיקף הקבוצה החשופה להם, נקבע כי קיימת אפשרות ממשית שהפרסומים יובילו למעשי טרור. לבסוף קבעה השופטת כי ההגנה לא עמדה בנטל להוכיח את טענתה לאכיפה בדרנית, ובית המשפט הרשיע את טאטור בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

עו"ד יעל פרנקל מאירה את פסק הדין
פסק הדין: ת"פ 4480-11-15 מדינת ישראל נ' טאטור (פורסם בנבו, 3.5.2018)